

Sygn. akt VIII U 177/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Trybulec-Czernek

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Urmańska

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 r. w Gdańsku

sprawy **W. D.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek odwołania W. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 17 grudnia 2013 r. nr (...)

oddala odwołanie

/na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VIII U 177/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 grudnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu W. D. prawa do emerytury pomostowej, bowiem na dzień wejścia w życie ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), tj. na dzień 1 stycznia 2009 roku, nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, a jedynie 11 lat, 8 miesięcy i 4 dni oraz nie rozwiązał stosunku pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony W. D. domagał się przyznania prawa do emerytury pomostowej. Ubezpieczony domagał się zaliczenia do okresów pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 6 września 1976 roku do 30 kwietnia 1979 roku oraz od 24 lipca 1979 roku do 18 czerwca 1986 roku oraz podniósł, iż rozwiązanie umowy o pracę nastąpi natychmiast po przyznaniu prawa do emerytury pomostowej.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony W. D., ur. (...), w dniu 18 listopada 2013 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o przyznanie prawa do emerytury pomostowej, w którym m.in. wskazał, że pozostaje w stosunku pracy z Przedsiębiorstwem (...) z o.o. W informacji dodatkowej dotyczącej okresów składkowych i nieskładkowych ubezpieczony zaznaczył, że od dnia 16 maja 2001 roku zatrudniony jest u ww. pracodawcy.

Decyzją z dnia 17 grudnia 2013 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej, bowiem na dzień 1 stycznia 2009 roku nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze oraz nie rozwiązał stosunku pracy.

Na rozprawie w dniu 13 marca 2014 roku ubezpieczony oświadczył, iż pozostaje w stosunku pracy.

Niesporne.

Niesporny stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach pozwanego organu rentowego, której prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania jej wiarygodności z urzędu. Podstawę niespornych ustaleń stanowiło również oświadczenie ubezpieczonego złożone podczas przesłuchania informacyjnego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego W. D. należało oddalić.

Zgodnie z przepisem art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Ubezpieczony w odwołaniu zakwestionował zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim pozwany odmówił uznania za pracę w warunkach szczególnych okresów jego zatrudnienia od 6 września 1976 roku do 30 kwietnia 1979 roku oraz od 24 lipca 1979 roku do 18 czerwca 1986 roku oraz podniósł, iż rozwiązanie umowy o pracę nastąpi natychmiast po przyznaniu prawa do emerytury pomostowej.

Niespornym jest, iż ubezpieczony w dacie złożenia wniosku o przyznanie prawa do emerytury, w dacie wydania zaskarżonej decyzji oraz na dzień zamknięcia rozprawy pozostawał w stosunku pracy.

Tymczasem podkreślić należy, że ustawa o emeryturach pomostowych w cytowanym art. 4 wymaga nie tylko spełnienia przesłanek w postaci osiągnięcia odpowiedniego wieku oraz wykazania okresu składkowego i nieskładkowego, w tym w odpowiednim wymiarze wykonywanego zatrudnienia w szczególnych warunkach, ale i

stawia równorzędny co do swej wagi warunek rozwiązania stosunku pracy (art. 4 ust. 7 ustawy o emeryturach pomostowych).

Powyzsza okolicznosc, tj. pozostawanie w stosunku pracy, uniemozliwia pozytywne rozpoznanie zlozonego przez ubezpieczonego odwolania i zmianę zaskarzonej decyzji. Ubezpieczony nie spelnia bowiem jednego z warunkow do przyznania emerytury pomostowej.

Prawo do emerytury okreslone w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych ma charakter wyjatkowy – przede wszystkim z uwagi na moznosc nabycia swiadczenia z tego tytulowi we wcześniejszym, nizeli podstawowy wiek emerytalny. Skoro zaś jest to prawo o charakterze wyjatkowym, przeslanek jego nabycia nie mozna interpretowac zwężajaco, ani rozszerzajaco. Ustawa zaś wyraźnie stanowi, że prawo do swiadczenia przysluguje pod warunkiem rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będucego pracownikiem. Oznacza to, że nabycie swiadczenia wyklucza jednoczesne pozostawanie w stosunku pracy, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.

Z uwagi wiec na pozostawanie przez ubezpieczonego w stosunku pracy odwolanie od zaskarzonej decyzji podlegalo oddaleniowi.

Zwazywszy na powyzsze, Sad uznal za bezprzedmiotowe rozstrzygniecie kwestii, czy ubezpieczony w spornych okresach zatrudnienia od 6 wrzesnia 1976 roku do 30 kwietnia 1979 roku oraz od 24 lipca 1979 roku do 18 czerwca 1986 roku wykonywal stale i w pelnym wymiarze czasu pracy prace w szczegolnych warunkach. Ustalenie tej kwestii nie moglo bowiem w jakikolwiek sposob wplynac na rozstrzygniecie w niniejszej sprawie.

W tym kontekscie Sad w calosci podziela zapatrywanie Sadu Najwyzszego, zgodnie z ktorym istota decyzji organu rentowego polega na rozstrzygnięciu o prawie do konkretnego swiadczenia (lub o jego wysokości) jako calosci, a nie o poszczegolnych elementach skladajacych sie na to prawo. Sad stwierdzajacy spelnienie przez ubezpieczonego jednego lub wiecej warunkow powstania prawa do swiadczenia, nie moze ustalic tego w sentencji wyroku, przy jednoczesnym oddaleniowi odwolania ubezpieczonego od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego (por. wyrok Sadu Najwyzszego z dnia 15 grudnia 2000 roku, II UKN 147/00, OSNP 2002/16/389).

Oznacza to, że niespelnienie przez ubezpieczonego ustawowych warunkow koniecznych do przyznania swiadczenia powoduje zawsze koniecznosc wydania decyzji odmownej. Wydanie takiej decyzji nastepuje rowniez wtedy, gdy ubezpieczony nie spelnia chociazby jednego z ustawowych warunkow niezbednych do przyznania swiadczenia. W takiej sytuacji nie ma podstaw, aby Sad rozpoznajacy sprawe analizowal spelnienie przez ubezpieczonego wszystkich poszczegolnych warunkow przyznania konkretnego swiadczenia. Sad zobligowany jest jedynie do wydania orzeczenia rozstrzygajacego o prawie do swiadczenia jako takiego.

W konkluzji, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z cytowanymi wyzej przepisami, Sad orzekl jak w sentencji wyroku.

SSO Elzbieta Trybulec - Czernek